

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3378/2021
27.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Гордане Џакула и Слађане Накић Момировић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ћирковић Мидић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Одред жандармерије у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3451/20 од 21.07.2021. године, у седници већа одржаној 27.01.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3451/20 од 21.07.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3451/20 од 21.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 1360/17 од 24.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име мање исплаћених накнада трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, и то за месец децембар 2014. године исплати износ 466,09 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2015. године до исплате и за месец јун 2016. године износ од 65,45 динара са законском затезном каматом почев од 01.08.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за веће потраживање од досуђеног ставом 1. изреке пресуде, а у висини разлике износа наведених у ставу 1. изреке пресуде до тражених износа ближе наведених у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3451/20 од 21.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 1360/17 од 24.09.2020. године у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о истој одлучује на основу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање права полицијских службеника на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада (пресуда Врховног касационог суда Рев2 4133/2019 од 19.02.2020. године). У конкретном случају, тужиоцу су трошкови превоза признати сразмерно његовом присуству на послу, у складу са чланом 3. Правилника о условима за остваривање права на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у Министарству унутрашњих послова („Службени гласник РС“, број 42/14).

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Тужба у овом спору поднета је дана 25.10.2017. године, а побијани део правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена.

Врховни касациони суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић